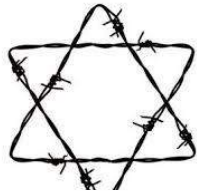

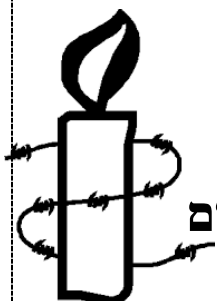
דברי הכפר

כל יהודי / נעם חורב

כל יהודי חייב לשאול.
כל יהודי חזר מהשואה.
כל יהודי הוא ניצול.

כל יהודי נולד
עם מספר דמיוני על היד
שעוזר לו לזכור -
מאיפה הוא בא
לאן הוא לא יכול להרשות
לעצמו
לתזכר.

... לזכרם

כל יהודי נולד
עם מספר דמיוני על היד
שהולך תמיד איתו -
לאורך חייו
לאורך מותו.

כל יהודי נולד
עם רכבת שקופה ממנה ירד
ועליה חייו
ועליה צחוק ילדיו.

כל יהודי נולד
עם משא כבד על גבו
וטלאי צהוב מרופט
שנעוץ על דופן לבו.

גיליון מס' 2567 כ"ח ניסן תשע"ט * 3 במאי 2019

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

אני יהודי

מאת: שמואל אבידור הכהן

אני יהודי. לא קל להכירני ועוד
יו-תר קשה להגדירני. פרצופים
רבים לי דיוקנאות עד אין סוף.
זקן אני כאגדה עתיקה, אך גם
צעיר אני כתינוק בן יומו. לי
מדינה משלי ואף על פי כן אזרח
העולם אני. בשום מקום איני
רצוי, אבל בכל מקום אני מצוי.
מאז היותי, אני נהרג בטבח,
נשרף בכבשנים ועל מוקדות.

אך חי אני ומעריך ימים יותר
מכל משמיד. כשטוב לי אני
אוהב להשמיע אנחה יהודית,
וכאשר עצוב לי אני אוהב לספר
הלצה יהודית. אני מרגיש עצמי
שלם דוקא כאשר נשבר לי. אני
שר ולפאתי מזרח קדימה, אבל
רואה את עצמי כאיש המערב.

רבותי אני כבר חמשת אלפים
שנה יהודי, ולבסוף איני יודע

מיהו יהודי?

יש אומרים כי אני יהודי
מפני שאני בא מיהודה,
אבל איזור יהודה הוא
אצלי רק מן השטחים
המוחזקים. אני בעיה
יהודית, אבל אני גם
בדיחה יהודית.

אני יותר מידי מאמין
באלוהים משאוכל
לסמוך עליו. אני כל כך
עסוק על פרנסתי עד
שאין לי זמן להרוויח.
אין לי לא תמול ולא
מחר, אבל יש לי גם
שלשום וגם מחרתיים.
אני גם רוטשילד וגם
קרל מרכס, אני גם
מנחם מנדל וגם אלברט
איינשטיין, אני עשיר
כקורח אבל חי
מהמגבית היהודית. אני
מת לשלום אבל חי רק
בזכות המלחמה, כן,
כזה אני, כשם שאני
יהודי.

אז איך נראה אדם שיצא מעבדות לחירות?

הרב אייל ורד מסביר בקטע קצר שכתב איך מתנהג לדעתו מי שאינו משועבד:

"חירות – זה להכיר את הכפתור העגול האדום הקטן שמכבה דברים ולהשתמש בו.

חירות – זו היכולת לא לשמוע ולא לקרוא לשון הרע, למרות שכולם מדברים על כך וזה מבעבע בכל האתרים.

חירות – זו היכולת לומר למעסיק שלך שיש לך גם אישה וילדים, ולכן אתה לא יכול לעבוד בלי שעון, לצאת כשהילדים ישנים ולחזור כשהם ישנים, כי יש לך עוד דברים בחיים.

ולפני המעסיק – חירות זה לומר את זה לעצמך.

חירות – זה לדעת לחיות מהכסף שיש, ולא מהכסף שאין (חירות ממינוס, בשפה פשוטה)

חירות – זה לשמור על הגוף חופשי, ולא להעמיס עליו קילוגרמים רבים מיותרים שמקשים עליו את התנועה ואת הגמישות, והופכים אותנו לעבדים סגורים בתוך בית כלא של עצמנו, חסרי תנועה ומתנשפי מדרגות.

חירות – זה לשמור על הנשמה חופשית, נקייה, ולא מסנוורת ממראות לא טובים. או במילים פשוטות, לשמור על העיניים.

חירות – זו היכולת לשתוק. לא להגיב על כל דבר. לבלום פה בשעת מריבה.

חירות - זה לעצור להולך רגל שרוצה לחצות את הכביש, ולאפשר לו לחצות בבטחה. וגם לתת לנהג שטעה וכעת מנסה להשתלב בנתיב שלך, לעשות זאת בנחת. בן חורין לא צופר בזעם לרכב שהתמהמה שניה מיותרת ברמזור. הוא מאותת לו בעדינות עם האורות.

חירות – זה להביט בעין טובה על המדינה היקרה שלנו, ולא ליפול לבור הנרגנות והתלונות, אלא לשמוח ולהודות ולתקן.

חירות אינה פסל, פסל החירות, אלא מהות. היא המיצוי של האישיות הפרטית והלאומית שלנו

הביאה: שושנה ש.

1.5.19

מכתב פתוח לחברי כפר הנשיא / אליה צוקר

הי לכולם,

חשוב לי לפנות אליכם באופן אישי ולומר כמה דברים. כשנכנסתי לתהליך הקליטה בכפר הנשיא ידעתי (או חשבתי שידעתי) בדיוק למה אני נכנסת.

לאור העובדה שאני לא מוכרת בין חברי הקיבוץ נאמר לי שוועדת הקבלה והאבחונים הם הכלי לבדיקת התאמת ושההצבעה בקלפי היא הליך פורמלי שקשור אך ורק לתוצאות האבחונים והמלצת ועדת הקבלה. על סמך המידע הזה קיבלתי החלטה והתחלתי בתהליך.

התחלנו בנובמבר, ומאז לאורך אבחונים שיחות וועדות, ילדיי ואני המתנו בסבלנות לתשובות, תוצאות והחלטות בהתאם לנדרש. שיתפתי את ילדיי בתהליך - בתחילה בזהירות רבה ולאחר כל שלב שעברתי בביטחון הולך וגדל. לאחר שעברתי את ועדת הקבלה, הרגשתי ביטחון מאוד גדול במעבר שלי ותחושת הביטחון עברה גם לילדיי. הילדים שלי מחכים מאוד למעבר, ביררו כבר על בתי הספר החדשים ופעילויות הנוער בקיבוץ, ואנחנו כבר בעיצומו של תהליך פרידה מהבית שגרנו בו עד כה, אותו אנו צרכים לעזוב בעוד שבועיים.

דבר מהותי נוסף, שחשוב להביא לידיעתכם – לאחר ועדת הקבלה ולפני האסיפה נתבקשתי להשלים את הפנסיה שלי, והעברתי לקרן הפנסיה סכום של 125,000 שקלים(!), צעד נוסף שמצביע על מחויבות ורצינות מאוד גדולה בין שני הצדדים, הקיבוץ ואני. תוכלו להבין מדוע לאחר כל אלה הרגשתי ביטחון. למרות כל אלה, לאחר שהקשבתי לדברים שעלו באסיפה ומחשבות רבות, החלטתי לדחות את הצבעה בקלפי כרגע.

אני בוחרת להקשיב לדברים שאמרתם, עם הבנה שהם עקרוניים ולא אישיים. אני דוחה כרגע את מועמדותי בקלפי, מתוך רצון להתחיל ברגל ימין את חיינו בכפר הנשיא.

ילדיי ואני נעבור לגור בשכירות בבית המדובר, למשך תקופה של חצי שנה ואז נעלה שוב לקלפי, באמונה שלמה שהדבר יגרום להיכרות ואמון שיסירו את כל המכשולים וההתנגדויות לקליטתנו לקיבוץ.

תודה על הקריאה ונראה בקרוב בשבילים

אליה,

ביקור בגלריית האמנות של מחניים

שתי חברות מחניים – יויו ודינה, מקיימות כבר שנים תערוכות מתחלפות בגלריה של הקיבוץ.

ביקרתי שם לפני שבוע בתערוכה של דודו פלמה ויצאתי נפעמת מעצמתה. היצירות כולן הן עבודות וידיאו והנושאים פוליטיים.

במכתב המייל לבת דודתי בפר"ז כתבתי לפני כשבוע, שאני ממש שונאת את מש' נתניהו וכשחשבתי על כך מאוחר יותר, הבנתי, שההתנהגות החברתית הבין אישית שלהם, היא הנושא הכל כך מפריע לי. על מה חנכו את ילדיהם ואיך הם מתייחסים ל"חבריהם" הנותנים ולא מקבלים מאומה בתמורה.

אז ההתייחסות של דודו היא "חברתית", עם מספר משמעויות.

הוא יצר כמה פוטומונטג' מענינים, שבהם שיבץ, למשל, את פניו של נתניהו לתמונה של הרונימוס בוש. בצלום של תהלוכה בווייה דולורוסה, הוא נראה הולך בראש עם הצלב. שרה נתניהו עם הילה מעל לראשה נושאת בחיקה את יאיר הקטן, כמו מריה וישו. יצירות חזקות, המשפיעות על הצופה בהן.

סדרה אחרת מוקדשת לאמו של דודו – שושנה – ניצולת השואה, על רקע הארועים הארץ. גם שיר שכתב, נוגע ללב, על האם, שהכרנו.

תמונה של "קבוץ בשקיעה", תרתי משמע.

יצאתי עצובה ויחד עם זה – מוקירה את היכולת של דודו להמציא וליצור, תוך אמונה בדרך, שאיננה הדרך של ראש הממשלה החדש ישן.

אין צורך להוסיף, שעתוי התערוכה הוסיף עצמה לעבודות.

יעל שפרונג

• קפה מוות, לזכרו של מל אלרהנד ז"ל

מכמה כיוונים הגיעה אלי לאחרונה הקריאה להתחיל לדבר על המוות. בהרצאה במכון קלור לפני שבועיים דברה המרצה על חשיבות ההתייחסות אל המוות כחלק מהחיים, כהמשך לחיים, כמשהו שאין לנו מפלט ממנו. בשבועות האחרונים היה גם העיסוק במילוי טפסים לגבי המשאלות שלנו, על איך אנחנו רוצים לסיים את חיינו, ומה אנחנו רוצים שייעשה אתנו לקראת ואחרי המוות. לא מעט ספרים נכתבו על הנושא, ויש הרצאות מצוינות במרשתת. לאחרונה רכשתי, והתחלתי לקרוא את ספרה החדש של פרופסור עמיה ליבליך, "קפה מוות".

כזכור לכולנו, עמיה ליבליך הכניסה לתחום המחקר הפסיכולוגי בארץ את המחקר האיכותני, כלומר, ההתבססות על ראיונות עומק ויצירת הכללות ממה שעולה מכמה עשרות עדויות, במקום שאלונים מצומצמים למאות נשאלים. מהמחקרים האלה יצאו ספרים חשובים כמו למשל "קיבוץ מקום" שהיה להיט בכל התנועה הקיבוצית בראשית שנות השמונים.

לאחר צאתה לגימלאות, כתבה עמיה ליבליך כמה וכמה ספרים, רובם מבוססים על הממצאים שהיא אספה מעשרות ראיונות בנושאים שעליהם היא כתבה. הספר האחרון, שראה אור לפני כמה שבועות נקרא "קפה מוות", והוא תיעוד מלא של 10 מפגשים של קבוצה בת 15 איש שנפגשו בביתה פעם בחודש לשיחה סביב נושא המוות.

תוך כדי קריאת הספר, ותוך כדי העיסוק בעיסוק בנושא המוות, חשבתי לעצמי שמן הראוי לקיים אצלנו מין "חוג" כזה, קבוצת אנשים בגילאים שונים שיהיו מוכנים להתחייב להיפגש, לשוחח בפתיחות ובאמפתיה על הנושא. וחשבתי לעצמי, שקודם כל צריך למצוא מנחה מתאים. לא היה לי ספק מיהו המועמד המתאים ביותר להנחות חוג כזה:

פרופסור מל אלרהנד

ידעתי, שמצבו רע מאד, ושהוא לא יהיה מסוגל עוד לשאת בתפקיד כזה, אבל מבחינתי הוא היה האדם המתאים לכך בה"א הידיעה: מקצוען גמור, בעל ידע רב בתחום הפסיכולוגיה הקלינית והחברתית, מנחה בחסד, אדם חכם, נבון ורגיש, יודע ליצור קשר, ומה שנקרא באידיש "מענטש".

ואז הגיעה אלי הידיעה על מותו של מל. כמו רבים אחרים בכפר הנשיא, למדתי להכיר ולהוקיר את האיש, להוקיר את תשוקתו ואמונתו לקיים ולחזק חיי קהילה, ובעיקר את הקהילה שלנו. מל, תודה לך על כל מה שנתת לי ולכל כך הרבה אנשים בכפר הנשיא. יהי זכרך ברוך.

• קליטת חברים חדשים

לא קשה היה להבין את כעסם של חברים באסיפה ובקבוצות הווטסאפ, על כך שאנו מתבקשים להצביע על קבלה לחברות של אנשים שאנחנו בכלל לא מכירים, כי הם לא גרו כאן. תקופה משמעותית, ולא הייתה לנו ההזדמנות להכירם היטב.

מבלי להיכנס כאן לשאלה של המחירים שאנחנו משלמים היום על שיוך דירות, אני רוצה להתייחס למצב שאליו נקלענו: מצב שיש אצלנו דירות של אנשים שהלכו לעולמם, בעלי הדירות הם היורשים שלהם שבהרבה מקרים אינם חיים כאן, וגם לא כל כך אכפת להם את מי הם מכניסים לקיבוץ שלנו, ובלבד שיצליחו למכור את הדירה. ולכן אין לנו אפשרות לדחות פעם אחר פעם את המועמדים לחברות, שהיורשים הביאו לנו.

צפיתי באסיפה, ראיתי ושמעתי את המתנגדים לקליטתה של משפחה אחת, ושמעתי שהמשפחה עמדה במבחנים (חיצוניים) ונמצאה מתאימה. רציתי מאד לשמוע אנשים שיקומו ויאמרו: "אני פגשתי את המשפחה והתרשמתי מהם מאד, ואני מאד ממליץ/ה לקבלם אלינו, הם עשויים להשתלב יפה בחברה שלנו". אף אחד כזה לא קם. האם זה מפני שלא היה מישהו שפגש אותם והתרשם מהם, או שמא אלה שהכירו אותם לא חשבו שהם ראויים?

במצב שנוצר, אני חושבת שהצוות לגידול דמוגרפי צריך לעשות מאמצים גדולים יותר בתחום הזה. פעם היה נהוג שמי שרוצה להיות מועמד אצלנו מגיע לביקור של סופ"ש, שבמהלכו הוא מתארח אצל כמה וכמה משפחות, אשר מצד אחד מראות למועמד-למועמדות, פנים שונות של הקיבוץ, ויחד עם זה מתרשמים מהמועמדים-למועמדות. צוות הקליטה היה גם מבקר בביתם של המועמדים-למועמדות, וכך נוצרה תשתית היכרות רחבה יותר שעל פיה ניתן היה להביא המלצה לקיבוץ לקבלה למועמדות, ורק אחריה באו שנתיים של מועמדות, סבב בענפים וכו'. בתום השנתיים אפשר היה לבוא לאסיפה ולהביא המלצה רחבה (בנוסף למבחנים חיצוניים).

אני חושבת שצוות הגידול הדמוגרפי צריך לעשות בדיוק את העבודה הזאת: לבקר בבית המועמדים להתרשמות ראשונה, ולהזמין אותם לביקור או ביקורים בקיבוץ, שבהם ייפגשו עם חברים רבים ככל האפשר, שמהם אפשר יהיה לקבל התרשמות מגוונת. הצוות צריך יהיה למצוא לכל מועמד כזה משפחות המוכנות לארח אותם לקפה או לארוחת ערב, לשיחה בלתי פורמלית של היכרות. עם כל הכבוד למבחנים החיצוניים, ויש לי כבוד אליהם, חסרה בתהליך שהיה "תבונת הקהילה", שהיא מבחן לא פחות משמעותי.

בפעם הבאה שאדרש להצביע על קבלה לחברות, אני רוצה לשמוע את רשמיהם של חברי הקיבוץ מהמשפחה המועמדת. זה דורש קצת עבודה, זה דורש מאמצים, אבל לשם כך אנו בוחרים אנשים לתפקיד הזה. ואגב, הראשונים שהייתי פונה אליהם להיות מארחים של המועמדים, הם אלה שהביעו התנגדות לקבלה של אנשים שהם אינם מכירים.

תמר וולפין

מכתב לקוונטין טרנטינו

בחפירות שערכתי לקראת יום השואה נתקלתי במכתב שכתבתי פעם בשנת 2011 לקוונטין טרנטינו, ולהפתעתי גיליתי שהוא עדיין נכון גם לימים אלה, בהם מדברים אצלנו על תהליכים שמזכירים את שנות השלושים בדמוקרטיה היחידה במזה"ת.

כי בעצם מה היא שווה השואה שהתרחשה בעבר, אם לא ניתן להשתמש בה כדי לעשות חשבון נפש אמיתי בהווה.

לקוונטין טרנטינו שלום.

אני ניצול משפחת שואה ואהבתי מאוד את "ספרות זולה" וגם כמה סרטים אחרים שלך. אבל את "ממזרים חסרי כבוד" לא הלכתי לראות משום שאני עדיין לא בשל לראות "סרטי פיקשן" על השואה. לכן לא ראיתי גם את "החיים יפים" של רוברטו בניני ולא את "רשימת שפילברג" (זה בכוונה). לא מאמין שאפשר לבדות את השואה. אני מאמין שכל פיקשן על השואה יהיה במידה מסוימת הכחשה שלה. במקום כל אלה, אני מעדיף להתייגר ב"שואה" הבלתי נגמר של קלוד לנצמן. מה לעשות, כזה אני.

קראתי שבראיון איתך בניו-יורק מגזין אתה מצוטט כאומר ש"להפתעתך, כאשר צפית בסרט בישראל, כאשר שומעים את שושנה אומרת, על רקע מסך בית הקולנוע שלה העולה בלהבות שהיא הציתה, על כל הנאצים רמי הדרג הלכודים בו, ש"זהו פרצופה של נקמת העם היהודי", פרץ הקהל במחאות כפיים. אמרת למראיין שזה היה אלים; שזה היה מפחיד; שהייתה אלימות בתרועה הזאת; שזה לא היה כמו שמריעים בהקרנה של "אינדיאנה ג'ונס"; שהיה משהו צמא דם בכך; שהיה בזה משהו שהלך על הקצה; שהייתה אלימות [...], שהיה דם באוויר ושזה היה פראי...". אני חושב שלמרות שאמרת שזה הפתיע אותך בעצם אהבת את תגובת הקהל.

אמנם אנחנו לא מכירים, אבל אני מבקש לשתף אותך בכמה דברים שכתבתי לחניכים שלי, שראו את הסרט שלך "ממזרים חסרי כבוד" בקנדה בזמן שהדריכו שם במחנה קיץ והגיעו לאורגזמה:

"הי חבר'ה, מה נשמע? מנוונים שכמוכם, תפסיקו להתענג על הקפיטליזם הצפון אמריקאי הרקוב ותחזרו כבר לערכים שעדיין לא עברו הפרטה. לעצם העניין, למרות ההפצרות שלכם לא ראיתי את הסרט, כי אני יודע ממה ששמעתי עליו, שהוא "חלום רטוב של יהודים". ואפילו רק בגלל זה אני כבר שונא אותו.

אין לכם דבר גרוע יותר לנושא החשבון שעומד בין גרמנים ליהודים מסרט של הגאון ההוליוודי הזה, שעלילת סרט היא בשבילו חבל כביסה לתלות עליו את משחקי המחשב האלימים והמדממים שהוא ממציא.

בקיצור, אני כועס שהלכתם לראות את הסרט דווקא בקנדה. הייתם צריכים לראות אותו בארץ, זה היה משאיר אתכם בפרופורציות. ועכשיו תחזרו לארץ, וכשתגייסו לצבא אל תעשו לערבים את מה שראיתם שהיהודים בסרט של טרנטינו עושים לגרמנים, או כמו שלמדתם במסעות בית ספר לפולין. מתגעגע וחושב כל הזמן איפה טעיתי בקשר אליכם. תזכרו שבכל פעם שאתם נהנים מנקמה בחיים זהו ניצחון של הגרמנים. באמת אוהב המון, דודו פלמה".

קוונטין היקר, מדינת ישראל היא מדינה שיש בה היום רייטינג גבוה מאוד לאלומות ולמוות. במדינת ישראל נמצאים שני בתים. אחד "בית המוות" והשני "בית החיים" – יד ושם ובית התפוצות. אחד הוא מקדש לאופן שבו מתו היהודים בשואה, והשני הוא בית שמשחזר את האופן שבו הם חיו לפני השואה. תנחש לאיזה משניהם מגיעים יותר מבקרים ותרומות.

לכן שאלת ההחלמה מן האלימות בחברה הישראלית היא שאלה חשובה לא פחות. משום שממנה תיגזר איזו חברה תהיה כאן ואיך יראה השדה המטפורי/תרבותי שנבנה כאן בעתיד. האם הוא יושתת על הנקמה כמוטיב מרכזי או על הסליחה והחסד. ואני לא כל כך בטוח שהסרטים שלך עוזרים לנו בדילמה הנמצאת לפנינו.

כמו שהדברים נראים לי, היום אנו חיים במדינה השואבת מן השואה בעיקר את מוטיב הנקמה, כך שבעצם ובסופו של יום אנחנו מדינה של ממזרים חסרי כבוד. מה יהיה איתנו בעתיד? ימים ואנשים יגידו.

נפגשים במפגש...

פסח אמנם עבר, אך האביב נשאר איתנו... וכך גם הזיכרונות של חוויות הביחד
במפגש-

מצורפות תמונות מסדר פסח במפגש:

ברכנו ברכות,
הרמנו כוסיות,
טעמנו מן ההגדה,
שרנו וצחקנו.
יחד קיבלנו את החג
וסעדנו
ובאוירה טובה.

אני רוצה להודות לשמחה, נעמי (בן אמוץ) וסוזן על כל העזרה בהרמת הארוחה, החברים התרגשו, נהנו ותחושת הנוסטלגיה נכחה.

תודה לתמיר, אורי וכל הצוות של 'על קצה המזלג' שתמיד דואגים לצרכים שלנו בכל הנוגע לתזונה מזינה וגם בפסח דאגו להזין אותנו באוכל טעים וטרי.

תודה מיוחדת שלוחה לקן, אבא של דיוד, הבעל של שר – שהגיע אלינו בנגינת חמד החללים ובקסמו המיוחד הוסיף לאווירה החגיגית...ולשר על המחשבה והעזרה בתיאום.

ותודה חשובה לכל החברים שהגיעו ומגיעים למפגש –

בזכותכם נוצרים לנו זיכרונות חדשים של חוויות הביחד!

נפגשים במפגש...

ועוד מ...

מצורפת תוכנית הפעילות הקבועה של המפגש. הנכם מוזמנים לעיין ולהצטרף בהתאם לתחומי העניין שלכם. שינויים ועידכונים יפורסמו בלוח המודעות ובמקומי.

- ביום שני הקרוב 6/5 יתקיים מפגש אחרון בסדנת הטלפונים הניידים, בשעה 10:00
- יום ד' - יום הזיכרון לחללי צה"ל - צפויים שינויים - אנא הישארו מעודכנים
- יום ה' - יום העצמאות - המפגש יהיה סגור - עצמאות שמח לכולנו!

ולסיום...

הותקנה במפגש **מערכת למידה מרחוק** - מערכת זו מאפשרת לנו להתחבר לשיעורים אשר מתקיימים בעמותת וותיקי הגליל - בזמן אמת - מה שמאפשר לנו לצפות, לשמוע ולקחת חלק בשיעורים נבחרים של העמותה.

שיעורים אלו פתוחים לכלל הציבור ואתם מוזמנים להגיע ולהתחבר אליהם דרכנו – ללא עלות וללא נסיעה...

השיעורים מתקיימים בימים ראשון, שני וחמישי ומופיעים בלוח הפעילות המצורף של המפגש:

יום א' - 10:20 שיפור מיומנויות חיים

יום ב' - 9:00 מאבקים על א"י + 10:20 ארכיאולוגיה

יום ה' - 9:00 אירועים היסטוריים

אני מזמינה אתכם להגיע וליהנות מעוד תכנים איכותיים אשר מונגשים עבורכם במפגש.

ניפגש... שפרה

"הפרלמנט" שינוי תאריך

בגלל גמר האירוויזיון ב - 18/5 וחגים. ומגבלות נוספות הוחלט להעביר את האירוע (עם אותה תכנית) ל - 15/6. בשם הועד המארגן

אורי גנני

משולחן העורכת

- 27 ישראלים אלופי עולם.
- 9 ישראלים מדליסטים אולימפיים.
- מאמן ישראלי, דיוויד בלאט, בגמר ה-NBA.
- מאמן ישראלי, אברהם גרנט, בגמר ליגת האלופות.
- 5 פעמים קבוצה ישראלית השתתפה בליגת האלופות.
- פעם אחת נבחרת ישראל בכדורגל השתתפה במונדיאל.
- זוג טניסאים ישראלי, אנדי רם ויוני ארליך, זוכי גראנד סלאם. - 29 פעמים נבחרת ישראל בכדורסל השתתפה באליפות אירופה.
- 6 פעמים קבוצת כדורסל ישראלית זכתה באליפות אירופה (מכבי ת"א).

- 12 ישראלים זוכי פרס נובל.
- 24 ישראלים זוכי פרס וולף.
- 15 ישראלים זוכי פרס גדל.
- 5 ישראלים זוכי פרס טיורינג.
- 2 ישראלים זוכי מדליית אוילר.
- 3 ישראלים זוכי פרס נמרס לכלכלה.
- 2 ישראלים זוכי המדליה הלאומית למדעים.
- ישראלי אחד, אילון לינדנשטראוס, זוכה מדליית פילדס.
- ישראלי אחד, שמואל נח אייזנשטדט, זוכה פרס הולברג.
- ישראלי אחד, דוד וייסבורד, זוכה פרס סטוקהולם לקרימינולוגיה.

- 4 ישראלים זוכי האירוויזיון.
- 2 ישראלים זוכי פרס האמי.
- 3 ישראלים זוכי פרס פוליצר.
- 5 ישראלים זוכי פרס הגראמי.
- 4 ישראלים זוכי פרס האוסקר.

- ווייז.
- דלקן.
- מובילאיי.
- טיל החץ.
- דוד שמש.
- כיפת ברזל.
- דיסק-און-קי.
- עגבניית שרי.
- מקלדת לייזר.
- מטוס ללא טייס.
- קסדת טייס קרב.

- כ-9,000,000 מיליון תושבים.
- צבא שעשוי מפלדה.
- כלכלה יציבה.
- חינוך בריא.

אה, ורק בחודש שעבר הפכנו למדינה השביעית שמגיעה אי-פעם לירח...

היטלר, נכשלת.

פינת היזואולוגיה דוד אלמן

Visualogy corner (David Ellman)

אז
והיום
...
איזו
דרך
ארוכה

